

na výkladu ustanovení čl. VI. odst. 3 kolektivní smlouvy. Toto ustanovení má zřejmě na mysli případy, kde zaměstnanec nemocenské pojišťovny mešká přechodně za úředními záležitostmi mimo obvod té úřadovny, ve které jest zaměstnán, ale nevztahuje se na případy upravené v § 24 služebního a disciplinárního řádu, že byl zaměstnanec přeložen do poboční úřadovny téže nemocenské pojišťovny, aby tam konal pravidelně službu, neboť pak jest jeho působišťem tato poboční úřadovna, nikoliv již úřadovna, ve které byl zaměstnán před svým přeložením.

Čís. 13630.

Vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n., vztahuje se i na pachtovní smlouvy, které byly uzavřeny se schválením Státního pozemkového úřadu.

(Rozh. ze dne 9. června 1934, R I 567/34.)

Soud první stolice zamítl návrh pachtýře na úpravu pachtovného. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by vyčkaje pravomoci, o návrhu znovu rozhodl. Důvody: Pachtovní smlouva, o niž tu jde, byla závislá na schválení Státního pozemkového úřadu co do osoby pachtýře, doby pachtovní a výměry pachtovného. Z toho plyne, že všeobecně, jak první soud v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, jde o pachtovní smlouvu, při které ujednání pachtovného nebylo přenecháno stranám, nýbrž Státní pozemkový úřad na stanovení výše pachtovného měl vliv a schválení pachtovní smlouvy mohl odepřít, nebyl-li srozuměn s pachtovným stranami umluveným. Propachtovatel byl Státním pozemkovým úřadem zavázán na celou řadu let propachtovávat za jisté pachtovné své pozemky, takže jest správný názor prvního soudu, že jde o smlouvu, která byla na straně propachtovatele uzavřena víceméně nedobrovolně pod nátlakem pozemkové reformy. První soud vyvozuje z toho právní názor, že vládní nař. čís. 164/33 se nemůže vztahovati na pachtovní poměr mezi stranami, a zamítl proto návrh na úpravu pachtovného. Rekursní soud nemůže souhlasiti s tímto právním závěrem, neboť z toho, co bylo zjištěno, nelze vyvozovati, že ohledně výše pachtovného Státní pozemkový úřad nepřihlížel k tehdejším všeobecně panujícím cenovým poměrům. Jest naopak míti za to, že se tak stalo a že výhrada schválení pachtovného měla jen účel chrániti pachtýře před tím, by nebylo v příčině hospodářských a cenových poměrů přemrštěné pachtovné propachtovatelem žádáno. V ostatním měly strany v tomto rámci ohledně výše pachtovného smluvní volnost. Shora citované vlád. nař., jež bylo vydáno dávno po zákonech pozemkovou reformu upravujících, opomenulo vyjmouti pachtý s pozemkovou reformou související z úpravy pachtovného, ač lze míti za to, že by se tak stalo, kdyby byl zákonodárce zastával názor, že při takových pachtech Státní pozemkový úřad předepsal propachtovatelům pachtovné s panujícími cenovými poměry nesouhlasící, nižší. Ustanovení cit. vlád. nař., které zcela povšechně o tom mluví, za jakých podmínek má pachtýř

nárok na úpravu pachtovného, jest použití při takových pachtech, ke kterým došlo za spolupůsobení Státního pozemkového úřadu, a jest v této souvislosti poukázati k tomu, že podle judikatury nejvyššího soudu přísluší pachtýři i v tom případě nárok na úpravu pachtovného, bylo-li v pachtovní smlouvě, na příklad se zřetelem na pachtovné již nižší výslovně umluveno, že pachtýři nepřísluší nárok na snížení pachtovného ze žádného důvodu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nejvyšší soud schvaluje názor rekursního soudu, že vládní nařízení ze dne 29. července 1933 čís. 164 sb. z. a n. vztahuje se i na takové pachtovní smlouvy, které byly uzavřeny se schválením Státního pozemkového úřadu, a poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení. K vývodům dovolacího rekursu se podotýká, že tento výklad neodporuje intencím vládního nařízení, poněvadž vzhledem na změnu v poměrech výroby zemědělské chtělo zlepšiti obtížné postavení pachtýřů, nehledíc k tomu jakým způsobem a za jakých předpokladů došlo k uzavření pachtovní smlouvy.

Čís. 13631.

Bylo-li manželství pravoplatně rozvedeno rozsudkem jen z viny manželky a účinky tohoto rozsudku dosud trvají, an rozsudek, jímž rozvodový rozsudek byl prohlášen za neplatný a bezúčinný, nenabyl dosud právní moci, nemůže manželce býti povoleno prozatímní výživné podle § 382 čís. 8 ex. ř.

(Rozh. ze dne 9. června 1934, R I 624/34.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném placení výživného, ač manželství stran bylo pravoplatně rozvedeno jen z viny žalobkyně a napotomní rozsudek, jímž byl rozvodový rozsudek prohlášen za neplatný, nenabyl dosud moci práva. Návrhu žalobkyně, by jí bylo povoleno prozatímní opatření placením výživného, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Manželství stran bylo pravoplatně rozvedeno rozsudkem ze dne 2. listopadu 1929 z viny žalobkyně. Tím pozbyla nároku na výživné, které jí příslušelo podle § 91 obč. zák. proti žalovanému. Účinky tohoto rozsudku dosud trvají, poněvadž rozsudek ze dne 1. března 1933, jímž rozsudek ze dne 2. listopadu 1929 byl prohlášen za neplatný a bezúčinný, nenabyl dosud právní moci. Neosvědčila tudíž žalobkyně svůj nárok a nelze proto povolit prozatímní opatření podle § 382 čís. 8 ex. ř. Žalobkyně nemůže se pro prozatímní opatření dovolávati toho, že jí pří-